

Nagypénteki igehirdetés – 2020. április 10.**Márk 15 : 21. és Kolossé 2 : 13 – 14.**

„Semmi közöm nekem ehhez” - ezt gondolhatta Czirénei Simon, amikor megszólította a római katona. Péter tagadásának mondatai Simon szájából valóságosak lettek volna: nem ismerem, nem tudom, kicsoda ez. Nem volt Jézus tanítványa, nem volt senkije. Simon nem járta vele Galileát és Júdeát, nem volt ott a tengeren, amikor lecsendesítette, nem volt vele előző nap, amikor megették a páskavacsorát.

„Semmi közöm hozzá” - mondhatta volna, amikor a római katona lándzsája sima részével ráütött a vállára, ami azt jelentette, hogy muszáj megtennie, amit a hódító kér. A régi római világban - ugyanis - a megszállt országokban minden római katonának joga volt a megszállt terület bármely polgárát arra kényszeríteni, hogy a katonai pakkját vagy a terhét egy mérföldre vigye. Most éppen Czirénei Simonon a sor, őt fogják kényszermunkára, keresztet kell vinnie, egy kivégző eszköz egyik gerendáját.

„Nincs közöm azokhoz, akik elítélték Jézust, a hataloméhes főpapokhoz, a pöffeszkedő vezetőkhez, Jeruzsálem kicsinyes nagyjaihoz.”

Simon Cirénéből, a hatalmas észak-afrikai városból származik, ahol bár három évszázada éltek zsidók is, de hazahúzta a szíve. Jött és letelepedett családjával együtt. Látja, mi folyik a templom körül, hogy a szent város nem csak a római birodalom foglya, de a saját népének vezetői is.

„Semmi közöm ezekhez” - nézett a báméskodó tömegre, a nevetőkre, gúnyolódókra, a néhány síróra. Valóban, most érkezett a mezőről, biztos valami dolog volt, el kellett végezni mielőtt beköszönt a szombat, muszáj volt, a termés nem vár. „Csak át akartam jutni itt, csak haza akartam menni, erre – tessék - most itt vagyok, ez történik velem...”

Simonnak oda kellett állnia a vérző, elgyötört Jézus mellé, aki már járni is alig tud. Meg kellett ragadnia a keresztfát, azt, amelyik a rövidebb a kettő közül, ami vízszintesen fog állni. Látta azon a másikon a fájdalmat, az ütések nyomát, az ostorcsapások miatt felszakadt bőrt. Látta azt a furcsa, fájdalmas tövisszörűt. De nem látott gyűlöletet a Másik szemében. Nem látott rajta félelmet, nem könyörgött kegyelemért, nem roppant össze a lelke. Volt benne a fájdalom, a kínok rétegei alatt valami békesség. Nem beletörődés, nem. Mintha ezt ő maga választotta volna. Mintha lenne ereje, nagyobb, mint ezeknek együtt véve, de nem akarja használni. Ki ez?

S vitte a keresztjét. A súlyos kemény fát. Legalább ennyit segít, látszik rajta, hogy nem bűnöző, Simon érzi ezt. De nem akar belekeveredni. Nem az ő keresztje. Nem akar bajt, családja van, megteszi, amit a római parancsolt, aztán siet haza, és minden megy a megszokott kerékvágásban, ezt a szerencsétlent már úgy sem lehet megmenteni.

A Golgotáig mentek, addig a furcsa, koponya alakú szikláig. Letette a keresztfát. Hátralépett. S végül, valószínűleg ott maradt, látta és hallotta, ami Jézussal történt, amiket mondott, az imádságát azokért, akik ezt tették vele, ahogy feloldozza a mellette megfeszített bűnözőt, ahogy anyját rábizza az egyik tanítványára.

Nem tudjuk, mikor fordult meg Simonban valami, de tudjuk, hogy megtörtént. Valamikor megértette, hogy Jézus valóban önként ment a keresztre. Azt is, hogy miért volt erre szükség. Rádöbbsent arra, hogy miközben azt gondolta, vele minden rendben van, hiszen nem követett el köztörvényes bűnöket, zsidóként Isten választott népéhez tartozik, még sem állhat meg így Isten előtt.

Isten ugyanis nem azt nézi, ami kívülre látszik, nem az életünk felszínére tekint, hanem a gyökerére. Mibe gyökerezik az életünk? Az fogja eldönteni, hogy milyen lesz aztán az életünk.

Czirénei Simon valamikor rádöbbsent, hogy az élete nem Istenben gyökerezik, és ez a bűn maga. A bűn állapota, az istennélküliség állapota. A bűnben, azaz az istennélküliségben azonban nincs ott az élet. A Szentírásban ezt így olvassuk: „*A bűn zsoldja pedig a halál.*” Akinek az élete a bűnbe gyökerezik, annak a következménye a pusztulás, a halál.

Olyan, mint egy nagy akadály. Mint amikor egy hegyomlás eltorlaszolta a folyót, s a hegyomláson túl lévő falvak elnéptelenedtek, kihaltak, mert már nem jutott el az éltető víz, ami szükséges volt a hétköznapi élethez, növénytermesztéshez és állattenyésztéshez.

Valahogy így áll oda a bűn az Isten és az ember közé. Egy nagy akadályként, ami elzár bennünket Isten éltető jelenlététől. A bűn olyan akadály, amelyet nem tudunk saját eszközeinkkel elhárítani. Nem tudjuk a hegyet kiskanállal ellapátolni. El vagyunk rekesztve Istentől és nincs hatalmunk ezt az akadályt félretenni. A legjobb akaratunkkal és szándékkal sem tudjuk eltüntetni.

Pál apostol a másik felolvasott Igében, a Kolossé levélben egy képet használ ennek megvilágítására: adóslevél.

Ahhoz, hogy értsük ezt a képet, először fel kell idézzem Jézus egyik példázatát a Máté 18,21-35. részből. Egy királyról szól, aki el akarta számoltatni szolgáit. „Amikor hozzákezdett, egy olyan embert vittek elé, aki tízezer talentummal volt adósa. Mivel nem volt miből fizetnie, megparancsolta az úr, hogy adják el őt és feleségét, gyermekeit és mindenét, amije van, és úgy fizesse meg. A szolga ekkor leborult előtte, és így esedezett: Légy türelemmel irántam, és mindent megfizetek neked. Az úr pedig megszánta a szolgát, elbocsátotta, és elengedte az adósságát. Amikor azonban kiment az a szolga, találkozott egyik szolgatársával, aki száz dénárral tartozott neki. Megragadta, fojtogatni kezdte, és ezt mondta neki: Fizesd meg, amivel tartozol! Szolgatársa ekkor leborult előtte, és így kérlelte: Légy türelemmel irántam, és megadom majd neked. De az nem engedett, hanem elmelve börtönbe záratta őt, amíg meg nem fizeti a tartozását. Amikor szolgatársai látták ezt, nagyon felháborodtak. Elmentek, és jelentették uruknak mindazt, ami történt. Akkor magához hívatta őt ura, és így szólt hozzá: Gonosz szolga, elengedtem minden tartozásodat, mivel könyörögtél nekem. Nem kellett volna neked is megkönyörölnöd szolgatársadon, amint én is megkönyörültem rajtad?”

Nehéz ókori értékeket átváltani mai árfolyamra, de azért a 10.000 talentum elképzelhetetlen nagyságát jól érzékelteti, hogy egy napszámos egész életében nem volt képes összegyűjteni egyetlen talentumot sem.

Jézus szándékosan túlozza el a számot, hogy látványosan érzékeltesse, mennyire lehetetlen vállalkozás az embernek a bűneivel szemben önmagában bízni, saját erejére támaszkodnia. A példázat megmutatja először is, hogy az ember bűnei olyanok, mint ma pl. egy több ezer milliárdos adósság, de közben nem keres többet havonta az ember, mint 1-2 százezer Ft. Megoldhatatlan helyzet.

A következménye Jézus idejében pedig az adósok börtöne volt, ahova csak befelé vezetett út. Kifelé már nem. A valóságban nem volt arra példa, hogy valaki ilyen nagy tartozással megúszta volna ezt a kilátástalan helyzetet. Egy ilyen nagy adósság vagy életfogytiglan börtön, vagy pedig halálbüntetést vont maga után.

Na de **hogyan lehet ezt értelmezni ma?** Hiszen mi nem tartozunk senkinek sem ilyen megszámlálhatatlan sok pénzzel. Miért vonatkozna ránk ez a példázat? Miért lenne nekünk egyáltalán adóslevelünk? Hiszen segítünk, ahol tudunk, adunk, ahol tudunk, szolgálunk, ahol tudunk.

És mégis ránk vonatkozik a példázat, mert ha pénzügyileg nem is, de az Istenhez való kapcsolatunkban lehetetlen helyzetben vagyunk. A Biblia sok helyen szól arról, hogy mi tartozunk Istennek. Tartozunk neki azzal, hogy Teremtőként tiszteljük, tartozunk azzal, hogy feltétel nélkül bízunk Benne, hogy dicsőítjük Őt, hogy Őt kérdezzük: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Hogy Neki adjunk hálát mindenért. Hol vagyunk mi ettől? Valahányszor a nevét hiába az ajkunkra vesszük, valahányszor dicsekszünk, ahelyett, hogy Őt dicsőítsük, valahányszor csöndes udvariassággal semmibe vesszük Őt, és gyakorlatilag Nélküle intézzük a dolgainkat, növeljük az adósságunkat.

Az Isten irányába olyan adósság terhel bennünket, hogy azt soha életünkben nem tudnánk jóvá tenni. Amíg megpróbálnánk egyet valahogy jóvá tenni, addig elkövetünk helyette másik tízet, százat. Egyszerűen képtelenség, lehetetlen vállalkozás.

Jézus emlegetett példázata arra mutat rá, hogy a tovább nem adott megbocsátás olyan teher, olyan bűn, olyan lehetetlen helyzetbe hoz bennünket, hogy annak a vége csak a halál lehet.

Az adóslevél képének megértésében segít minket az is, hogy itt egy olyan szó van a görög szövegben, amit így tudunk legegyszerűbben lefordítani: „kézírás”, ami máshol nem fordul elő, s emiatt nehéz az értelmezése is. Károli Gáspár így fordítja le: *„Az által, hogy eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézírást, a mely ellenükre volt nekünk, és azt eltette az útból, odaszegezvén azt a keresztfára.”*

Az ókorban ez a kézírás jelenthette a tartozások felsorolását, de van, aki úgy értelmezi, hogy a bíró által hozott halálos ítélet foglalatja volt.

Végül is, a példázat üzenete és ez előbbi is ugyanoda fut ki. Az adósság, a bűnök következménye a halál. Ezzel a képpel élve tehát azt kell mondanunk, hogy úgy élünk, úgy járunk-kelünk, hogy a kezünkben ott hordozzuk azt a levelet, amelyre jóvátehetetlen adósságaink miatt a halálos ítéletünk van felírva. És tudjuk, hogy kevesek vagyunk ennek a vádiratnak a megváltoztatásához.

Mi igen! De az Isten nem! És ezért következett be nagypéntek. Ezért volt szükség a megváltásra, ezért váltott meg bennünket az Isten Jézus Krisztus kereszthalála által. Nekünk nem volt lehetőségünk az adósságot rendezni, de az Istennek volt. Mi nem tudunk a bűneinkből szabadulni, de az Isten ki tudott minket szabadítani. Mert ő megbocsátó Isten és tudta, hogy ennek a nagy adósságnak a rendezésére csak egyetlen lehetőség van: a megbocsátás. Ha mi nem tudunk fizetni, ő tud és fizet is.

Egyszer egy ember elment vendégségbe és egy olyan szobába vezették, ahol antik bútorok voltak. Ráült az egyik székre, amelyiknek aztán kitört a lába. El tudjuk képzelni bizonyára, mennyire kellemetlen volt ez a helyzet, mi sem volt természetesebb, felajánlotta, hogy kifizeti a kárt. De a házigazda azt mondta, nem kell. Ő majd elintézi. Azzal, hogy a házigazda nem fogadta el a kártérítést, valakinek azt a kárt még ki kellett fizetnie, azaz természetesen neki,

ami nem volt olyan csekély. Amikor Isten megbocsát, akkor a bűn és annak következménye nem párolog el. Az adósság nem válik semmivé. Azt valakinek ki kell fizetnie. És az Isten fizet az ember helyett. Elküldte a Fiút a világba, a Fiú pedig keresi az embereket: „Add nekem a bűneidet tartalmazó vádiratot, add nekem az adósságaidat számon tartó adósleveledet. Én átvállalom helyetted. Én kifizetem helyetted. Én megváltalak adósságaidból, lehetetlen helyzetedből szabadulást adok neked.”

Czirénei Simon is megértette ezt valamikor. Ez átértékelte korábbi gondolkozását, melynek része volt a düh, a keserűség afelett, hogy micsoda igazságtalanság, hogy azt gondolhatja egy római katona, hogy én tartozom neki az engedelmességgel. Nem tartozom én senkinek, végképp nem egy pogánynak!

Ráébredt arra, hogy igenis köze van azokhoz, akik elítélték Jézust, akik a keresztre juttatták, mert zsidók és pogányok együtt vitték oda.

És köze lett Jézushoz. Mert akarta, hogy köze legyen. Hitt Benne. Hálából pedig odaadta az életét neki, Jézusnak, aki átvette a halálát, az ítéletét. Jézusnak, aki visszaadta Istent.

Nem tudjuk, hogyan történt, pontosan mikor történt. Csak azt tudjuk, hogy megtörtént, hisz ezért említi Márk evangélista a fiait, akiket névről ismerhettek az olvasói. Az egyik fiát és a feleségét Pál is megemlíti a Római levélben (Róm. 16:13). Nem véletlenül. Csak belesétált az események közepébe és szembetalálkozott az emberi gyűlölettel, gonosszággal, göggel. És ott, akkor szembetalálkozott valaki mással is: az érte meghalni is képes Istennel, aki jobban szereti, mint bárki más.

Jézus ma is körbe jár. Elkéri tőlünk a halálos ítéletet tartalmazó vádiratot, adósságaink listáját, bűneink lajstromát. Hajlandó vagy-e odaadni neki? Mersz-e hinni abban, hogy ő érvényteleníteni tudja azt? Hiszed-e, hogy el tudja venni a halál átkát és életet tud ajándékozni, szabaddá tud tenni?

Régebben, még talán sokan emlékszünk rá, úgy jelezték egy-egy számla/blokk esetében, hogy ki van fizetve, hogy átszúrták egy hegyes szögszerű blokkgyűjtőn. Az átszúrt blokk már a kifizetett blokk volt. Az már nem terhelt senkit.

Jézus ma is odamegy hozzád és arra kér, valld meg neki a bűneidet, mondd el neki az adósságaidat, vállald fel a bűnök miatt halálra ítélt állapotodat. Add neki oda az adósleveledet, és ő érvényteleníti az adósságodat. Kifizeti helyetted és átszúrja azt ott a kereszten. Az már nem lesz többé érvényes, nem lesz ereje, nem lesz hatalma feletted. Merj hinni ebben a bűnbocsánatban, merj hinni az Isten szeretetében, amely elég erős volt ahhoz, hogy saját Fiát engedje a kereszten meghalni, hogy ezáltal téged megváltson és adósságaidat, bűneidet elvegye.

S mint akinek Isten elengedte tartozását, megbocsátotta bűneit:

Kérj bocsánatot, mert ez is az adósság rendezésének része! Állítsd helyre a kárt, amit okoztál, kérj lehetőséget arra, hogy helyreállíthasd, ami rajtad áll! Ne feledjük az adós szolga példázatát sem: bocsáss is meg! Tovább kell adni a bocsánatot, nem tarthatod fent más felé a tartozást!

Add vissza, ami nem a tiéd. Isten tud ezekről, és te is látod. Add vissza. Ha nem tudod visszaadni annak, akitől elvetted, add vissza annak, aki rászorul...

Add vissza azt, amit elvettél, manipulációval kicsikartál valakitől. Amit kiügyeskedtél, azt gondolva, hiszen mások is így tesznek. Amivel csaltál.

Add vissza, hogy szabad lehess arra, amire az Ige hív: „*senkinek semmivel ne tartozzatok,*

csak hogy egymást szeressétek!” (Róm 13:8)

Mivel most személyesen csak a velünk egy háztartásban élőkkel beszélhetünk, ezért akivel ebben a formában nem tudjuk megtenni, hívjuk fel és mondjuk el neki, milyen elhatározás született a szívünkben. Amikor pedig már korlátozás nélkül mozoghatunk, ne felejtjük el, személyesen is rendezni dolgainkat. Ámen.

Imádkozzunk egy, a Czirenei Simon története által ihletett imával:

Krisztusom!

Nem így terveztem a jövőmet.

Nem akartam veled találkozni.

Nem akartam tudni, hogy ki vagy,
hogy miért gyaláznak és vernek téged.

Mégis feléd sodródtam,

és egyszer csak azon kaptam magam,
hogy az ostorcsapásokból nekem is jut,
kereszted súlya pedig a vállamra nehezedik.

El akartam onnan menni,

hisz semmi keresnivalóm nem volt ott.

Rád néztem, és mintha egy világ nyílt volna meg előttem!

Megláttam keresztedben az emberiség bűnét.

A saját bűneimet is!

Felismertem, hogy szenvedésedet értünk,

a mi bűneinkért vállaltad,

önként, szeretetből!

Most már vágyom arra, hogy melletted lehessek,
hogy én is hordozhassam keresztedet, ami az enyém is!

Köszönöm, Uram, hogy az élet forratagában
akaratom ellenére mégis magadhoz vezettél!

Köszönöm, hogy felismerhettem benned az Üdvözítő Istent!

Köszönöm, hogy e találkozás által megváltoztattad az életemet!

Királyom, erősítsd meg lábamat,

acélozd meg akaratomat,

hogy méltó társad lehessek az úton!

Ámen.